

telsen er omtrent $\frac{1}{2}$ Million Kroner om Aaret. En saa stor Skat er der paalagt Forbrugere i Danmark til Bæst for det ene Selvfab, som driver Sukkerfabrikationen, og naar en Fabrikation er i Hænderne paa et eneste Selvfab, maa det erindres, at et saadant er i Stand til at tilvende sig hele Forbelen af Beskyttelsen. Noget Andet er selvfølgelig Tilfældet, naar der er en større indenlandsk Konkurrence; thi da trykke de indenlandste Konkurrenter Prisen for hinanden indbyrdes. Dette er saaledes Tilfældet i Brændevinsproduktionen, hvor Beskyttelsen andrager et langt større Beløb, naar man vil udregne den til dens fulde Værdi, men hvor den enkelte Producent ikke er i Stand til at drage den fulde Fordel deraf. Ved Sukkerproduktionen er Producenten derimod i Stand til at drage fuld Fordel af Beskyttelsen, fordi han er uden indenlandsk Konkurrence, og det er derfor fuldt berettiget at sige, at der af den danske Befolkning svares en Skat af $\frac{1}{2}$ Million Kroner til Selvfabet: „De danske Sukkerfabriker“. Det er nu Spørgsmaalet, om det er forsvareligt at vedblive med at yde en saadan Afgift til et enkelt Aktieselskab til Skade for samtlige Forbrugere, og jeg tror, at endog de videstgaaende Beskyttelsesmænd, til hvilke jeg dog efter den høitærede Ministers Udtalelser igaar ikke tør regne ham, ikke ville finde dette forsvareligt. Lige overfor til et saadant Forhold maa der være Opfordring til at nedsette Beskyttelsen til det yderste Beløb, som er fornødent, for at den indenlandste Produktion kan holde den udenlandste Stangen paa vort Marked. Naar Regjeringen har anslaaet dette Beløb til $1\frac{1}{2}$ Dre pr. Pd. raffineret Sukker, skal jeg bemærke, at det er for høit; der vil i Virkeligheden, endog efter Sukkertoldkommissionens Beregning, ikke kræves mere end $\frac{1}{2}$ Skilling eller 1 Dre, for at det kan være de indenlandste Producenter muligt at konkurrere med de udenlandste Producenter paa lige Fod. Jeg vilde derfor for mit Bedkommende ikke være betænkelig ved endog at gaa ned til 11 Dre, idet jeg ansætter den nuværende Beskyttelse til lig $3\frac{1}{2}$ Dre pr. Pund. — Jeg skal nu gaa over til det næste Hovedpunkt i Loven, nemlig Spørgsmaalet om Roesukkerafgiften. Ifjor blev der i Anledning af denne Sag her i Thinget ombelt en Beregning, der var anstillet af Selvfabet „de danske Sukkerfabriker“, men ved at gjennemgaa den maatte det være mig ligesom vist Enhver paafaldende, at den i flere Punkter gik temmelig vidt. Herved skal jeg imidlertid ikke opholde mig, da jeg ser, at Regjeringen nu har anstillet en selvstændig Beregning, hvorved den er kommen til et andet Resultat, imod hvilket jeg ikke tror at kunne reise anden Indvending end den, Regjeringen selv har antydet, nemlig at den paa enkelte Punkter maatte endog gaar vel vidt, naar man tager Hensyn til, at der her i Landet er en Produktbestatning, saaledes som der siges i Slutningen af Bemær-

ningerne herom i Motiverne. Jeg maa i det Hele antage, at man ikke paa nogen Maade gaar disse Fabriker for nær ved at sætte Afdraget til 8 pCt., saaledes som der er foreslaaet i Loven, idet det dog naturligvis derved maa erindres, at de 2 pCt. af de 8 pCt. ere Erstatning for Told paa Stenkul og Bentul, og da denne Told forhaabentlig snart vil bortfalde, maa de 2 pCt. ogsaa selvfølgelig bortfalde, saaledes at Afdraget i Henhold til Regjeringens egne Motiver bliver 6 pCt. — Jeg vil endnu tillade mig at gjøre en Bemærkning angaaende et enkelt Punkt i Loven; nemlig med Hensyn til, at Grændsen mellem Nr. 1 og 2 i § 1 er sat til Nr. 19 i Stebet for til Nr. 18, saaledes som det er efter Loven af 1863. Forfjellen er ikke et helt Numer; thi Positionen er her formuleret saaledes: „alt pulveriseret Sukker, svarende til Amsterdammer Standardprøve Nr. 19 og lysere end denne —“ hvorimod den tilsvarende Position i Loven af 1863 omtrent lyder saaledes: „alt pulveriseret Sukker, som er lysere end Amsterdammer Standardprøven Nr. 18 —“. Nr. 18 tages altsaa ikke med der, og Forfjellen er saaledes ikke et helt Numer. Jeg er ikke aldeles bestemt derpaa, men jeg tror dog, at den nuværende Grænse er den rigtige, og maatte det maa være mig tilladt at give en Oplysning om, hvorledes den anden Grænse er kommen ind, hvilket jeg saa meget lettere kan, som jeg selv har foranlediget den. Da jeg var en Modstander af den forhøiede Told, som man vilde lægge paa Farinerne, maatte jeg, for at forringe Virkningen heraf, ønske, at Grændsen imellem Farinerne og det egentlige raffinerede Sukker, blev rykket høiere op, og det lykkedes mig at vinde Stemning for dette Forslag. Naar vi derimod vende tilbage til den tidligere Ordning, tror jeg ikke, der er Grund til at fastholde denne Grænse, og det saa meget mindre, som Grændsen Nr. 18 er den i Europa almindeligt accepterede. Der indtræder desuden en Uensagtighed med Hensyn til Roesukkerberegningen, naar vi tage Grændsen Nr. 19, thi den Roesukkerberegning fra Lydsland, som Regjeringen har lagt til Grund, støtter sig ikke til Grændsen Nr. 19, men til Grændsen Nr. 18. Dette er en Henstilling, jeg gjør saavel til den værende Regjering som til det værende Thing, at man, naar man kommer til dette Punkt, vil blive staaende ved det nuværende, som er det Gamle, nemlig Bestemmelsen i Loven af 1863. — Ved Siden af disse Bemærkninger angaaende Lovens Enkeltheder kan jeg imidlertid ikke tilbageholde en mere almindelig Bemærkning angaaende denne Sag. Den Maade, hvorpaa den høitærede Minister igaar stillede sig til den foreslaaede Toldreform, vil gjøre det til en Nødvendighed for dem, der bestemt holde paa, at en almindelig Toldreform bør tilstræbes og søges gennemført snarest muligt, at de paa en lige saa bestemt Maade som den høitærede Finansminister er optraadt, lægge for